

TIPURI DE PROFESORI

Stilul laissez - faire

Autor:

Prof. dr. Singureanu Nicoleta

Colegiul Economic "Hermes", sector 2, București

Stilul laissez – faire presupune o retragere accentuată a profesorului din prim-plan pentru a intervenii doar când este solicitat sau când situația riscă să degenereze în conflict. Teoretizat la începutul secolului al XX-lea sub influența entuziasmului generat de declararea acestuia drept secol al copilului (a se vedea lucrările lui Ellen Key și nu numai), acest stil care acordă o libertate cvasi-totală a elevilor s-a dovedit mai degrabă imperfect: „Dece mai multe ori, acest stil de conducere sfârșește în haos. El produce dezorganizare, creează frustrări elevilor și se obțin prea puține rezultate pozitive. În plus, elevii sunt adesea stresați și au sentimentul că sunt copleșiți și pierduți”.

Pe scurt, stilul laissez-faire se caracterizează prin:

- manifestă persimisivitate;
- acceptă o libertate aproape totală;
- conduce la anarhie și dezordine.

Adepții acestui stil exercită prea puțin control asupra clasei, lăsând elevii să-și stabilească rolurile și să abordeze temele, fără a participa el însuși la acest proces. În general, această abordare lasă elevii să se zbată, oferindu-le o minimă orientare și ignorând cu totul problema motivației.

Deși nerecomandabil în școală, există totuși situații când acest stil poate fi eficient:

abordarea laissez-faire își dovedește utilitatea în prezența unor elevi foarte înzestrați și motivați și care au dovedit în situații anterioare că se descurcă excelent în absența regulilor sau a indicațiilor profesorului.

În momentul în care profesorul a constatat că elevii sunt încrezători, capabili și motivați se poate retrage din scenă pentru a-i lăsa pe aceștia să se organizeze singuri; în caz contrar, ar putea trezi resentimente și i-ar putea distra de la lucru.

Printre alte considerații, ar trebui să amintim ca nu există stiluri de conducere în stare pură, că în fiecare clipă profesorul antrenează nuanțe și elemente în funcție de situație și că nu sunt recomandate dominantele autoritare.

În urma unui proiect de cercetare mai amplu, Wragg a sintetizat mai multe reguli, fără vreo legătură între ele și fără suport teoretic, dar care, asimilate de către profesor, pot constitui una dintre premisele reușitei sale în ceea ce privește managementul clasei:

1. Începe prin a fi ferm cu elevii: poți deveni mai relaxat, ulterior.
2. Impune liniștea în sala de clasă înainte de a începe să vorbești.
3. Dacă este posibil, controlează intrarea elevilor în sala de clasă.
4. Învăță și utilizează numele elevilor.
5. Pregătește lecțiile în amănunțime.
6. Dacă este posibil, să fii în sala de clasă înaintea elevilor.
7. Pregătește materialele și aparatele necesare înainte de venirea elevilor.
8. Profesorul să știe modul de utilizare a aparatelor și să fi executat măcar o dată experimentele respective înainte de a le executa la oră,
9. Fii dinamic, mergi printre bănci.
10. Începe lecția cu ceva captivant să menții interesul și curiozitatea.
11. Oferă instrucțiuni clare.
12. Învăță să-ți controlezi vocea.
13. Pentru a face față nevoilor de claritate ale elevilor este bine să ai întotdeauna pregătite exemple alternative și materiale auxiliare.
14. Când vorbești, privește clasa și învață să observi totul.
15. Când fixezi teme pentru acasă, ține cont de vârstă, abilitățile și fondul cultural al elevilor.
16. Structurează lecțiile în așa fel încât învățarea să se producă în perioadele de timp optime.
17. Utilizează tehnici de predare cât mai variate.
18. Anticipează problemele de disciplină și acționează rapid.
19. Fii ferm și consecvent în aplicarea pedepselor.
20. Evită confruntarea cu elevii.
21. Expune standardele proprii cu claritate și insistă asupra lor.
22. Privește-te ca pe un sprijinitor al elevilor.
23. În situații adecvate, utilizează-ți resursele de umor în sens pozitiv.